

Λ

Λ—λάβραξ.

Λ λ. λάμβδα. ἡ κλίση τῆς λάβδα (ἴδε ἐν λέξ.), τὸ ἄκλιτ., τὸ ἐν-
δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφάβητου ὡς ἀριθμητικόν, λ' = 30,
ἀλλὰ λ = 30,000. Ἐκ τοῦ λάβδα, ὡς τοῦ ισχυροτάτου τῶν γλωσσο-
σοφῶν, ἐσχηματίσθησαν πολλὰ ῥήματα ἐκφράζοντα τὸ ποιεῖν τι διὰ
τῆς γλώσσης, ὡς π. χ. λάπτω, Lat. lambo, λέιγω, lingō, ἴδε
ἐρμηνεύσας εἰς Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 920, Μαρτιάδ. 12. 59.—Ἡ δὲ ὑπέρ-
μετρος τάσις πρὸς χρῆσιν τοῦ λ ἐσημειώθη διὰ τῶν λέξεων λαβδα-
κίω, λαβδακισμῶς, Κυντιλ. 1. 5, 32 ἀλλ' αἱ λέξεις αὗται ἐσθ-
μικῶν ὡσαύτως καὶ ἰδιόχουσαν τινα προφορὰν τοῦ γράμματος τούτου,
ὡς ὅταν ἡ γλώσσα πιέζηται πρὸς τὸν οὐρανίσκον καὶ παράγῃ τὸ δι-
πλοῦν ll τῶν Ἰσπανῶν (π. χ. lamare, σχεδὸν = λιαμάρε), τὸ ll τῶν
Παρτυγάλλων ἢ τὸ gl τῶν Ἰταλῶν.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔφερον Λ
ἐπὶ τῶν ἀσπίδων αὐτῶν, ὡς οἱ Σικυώνιοι Σ, οἱ Μεσσηνιοὶ Μ, Εὐ-
ποεῖς ἐν Ἀδῆλ. 37, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 16. I. Ἐν ταῖς
Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ γράμμα l συνήθως μένει ἀμετά-
βλητον· ἀλλὰ τὸ Ἑλλ. λ ἐνίοτε παρίσταται διὰ τοῦ r, ὡς λυκ (ἐν
τῷ ἀμφιλόκῳ-ῃ, Lat. lino) = Σανσκρ. rih, ruke· λύσσα-
κησh (ἴτα) πολ-ύς = Σανσκρ. pur-us = √Fελ, εἰλ-ύω. πρὸλ.
Σανσκρ. rēg-mis (sinus)· δολ-ύχος = Σανσκρ. dir-ghas· ἔλ-ος.
ου-λ-ος (ἔστιν ἄλφος) = Σανσκρ. sarv-as—ἡ μεταβολὴ αὕτη
γίνεται καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλληνικῇ, πρὸλ. κλίθανος κρίθανος,
γλώσσα γλῶσσαργος, ναύκαρας ναυκλήρος, ἀλκ-ῆ
ἀρκ-εῖν, ἀλ-κωρός (ἐν τῷ νεύματι, κτλ.) παραβληθῆναι
πρὸς τὸ θεηκόλος, Lat. colere· ἴδε ἐν λέξ. ἀπόλος· πρὸλ. τὴν
τραυλίζουσαν προφορὰν τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἄριστοφ. Σρ. 45, 6λξξ.
αἰώλος, κόλαξ ἀντὶ ὄραξ, θέωρος, κόραξ. II. Διαλε-
κτικαὶ καὶ ἄλλαι μεταβολαί· 1) Δωρ. εἰς v, ὡς, ἦνθον φιν-
τατος ἀντὶ ἦλθον φιλτατος, Schf. εἰς Γρηγ. 197, 354· ἐν ἀλ-
γαις διαλέκτοις, ἰδίως τῇ Ἀττ. τὸ λ ἐνίοτε κείταται ἀντὶ τοῦ v, ὡς,
λίτρον πλεψίμων ἀντὶ νίτρον πνεψίμων, Δοσκ. Φρῦν. 305.
2) τὸ ἐν ἀρχῇ λέξεως λ ἐκπίπτει, μάλιστα ἐν τῇ Ἰων. δια-
λέκτῳ, ὡς, εἶθω ἀντὶ λείθω, ἔγθῃ ἀντὶ λέγθω, Schf. εἰς Γρηγ.
446· οὕτως, αἰψήρως ἀφύσσω ἀχνῆ ἀντὶ λαίψήρως λαφύσσω
λάχνη· πρὸλ. ὡσαύτως ἀπῆνη καὶ λαμπῆνη. 3) οἱ Ἐπικ.
ποιηταὶ διπλασιάζουσι τὸ λ, χάριν τοῦ μέτρον, μάλιστα μετὰ τὴν
αὐτήσιν, ὡς ἔλλαβε ἑλλιτάνευε· καὶ ἐν συνθετοῖς ὅπου τὸ δεύ-
τερον συνθετικὸν ἀρχεται ἀπὸ λ, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι τρίλλιστος
ἀπολλήξεις, κτλ.—καὶ ὁ Ὀμηρ. δῆλον ὑπάρχουσι δύο λ, ὅταν
τὸ ἀπαιτῆ τὸ μέτρον, ἀποβάλλει τὸ ἐν, ὡς, Ἀχιλεῦς. 4)
παρ' Ἀττ. τὸ λ ἐνίοτε γίνεται ρ, ἴδε ἄνωτ. I. 5) τὸ δ ἐνίοτε
γίνεται λ, πρὸλ. ἄδ, II. 5. 6) γ καὶ λ ἐναλλάσσονται ἐν τοῖς
μόγις μόλις. 7) v πρὸ τοῦ λ κανονικῶς γίνεται λ, ὡς ἐν
τοῖς συλλαμβάνω, καλλίλογος, ἑλλείπω, κτλ.
λᾶ, ἀχώριστον προθετικὸν μόριον μετὰ ἐπιτακτικῆς δυνάμεως,
ὡς ἐν ταῖς λέξ. λάμαχος, λιαν μάχιμος, λακαταπύγων, λα-
κατάρατος, λαδρέω· κυριακῶς ἴσως λαφ, ἴδε ἐν λ. λάβρος· πρὸλ.
ὡσαύτως λαί-μαργος.
λᾶας, ὁ, (ὡσαύτως ἡ, Νικ. Θερ. 45), αἰτ. λᾶαν, γεν. καὶ δοτ.
λᾶος, λᾶῶ· εὐκρινὸν λᾶε· πληθ., γεν. λᾶων, δοτ. λᾶσαι, Ἐπικ.
λᾶσαι, οἱ τύποι οὗτοι εὐρηται ἅπαντες παρ' Ὀμήρ. πληθ. τοῦ
λᾶσαι, ὅστις φαίνεται ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 4650, 5724· παρ' Ἀττ.
ὡσαύτως συνηρ. λᾶς, αἰτ. λᾶν, ἀλλὰ λᾶα Καλλ. Ἄποστ. 104·
εὐρηται καὶ γενική· λᾶος Σορ. Ο. Κ. 196 (ὡς εἰ τὸ λᾶς ἦτο πρω-
τόκλιτον). Ποιητ. ἄνομα, λίθος, μάλιστα ἐπὶ λίθων οὓς ἔρριπτον οἱ
πολεμισταὶ, ὅσων τ' ἐπὶ λᾶας ἦσαν Ἰλ. Γ. 12, πρὸλ. Γ. 268,
κ. ἀλλ. ἔς λᾶας ἀναϊδής, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ Σιδάου, Ὀδ. Α.
598· μιν λᾶαν ἔθηκεν, μετέβαλεν αὐτὴν εἰς λίθον, Ν. 163, πρὸλ.
Ἰλ. Ν. 319. (Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο λᾶφ-ος, πρὸλ. λευ-ς (ὁ
ἐστὶ λᾶφς)· λευ-ω, λευ-σιμος. Lat. lantumiae λα-τομίαι)·
πρὸλ. ὡσαύτως λαφαί, λαφῆξ· ἀλλὰ σχέσις ἐτυμολογικὴ πρὸς τὸ
λίθ-ος, ἢ τὸ Lat. lap-is φαίνεται ἀδύνατος.

λαβ-ἀργύρος. ον, (λαβείν) λαμβάνων χρέματα, πράττων τὴ
διὰ χρέματα, ἀντὶ χρημάτων, Τίμων παρ' Ἀθην. 406E.
λάβαρον, τό, = Lat. labarum, Ρωμαϊκὴ σημαία, εἰς ἣν ὁ Κων-
σταντίνος προσέθηκε Χριστιανικὰ σύμβολα καὶ ἀπεδέξατο ὡς τὴν
αὐτοκρατορικὴν σημαίαν, Εὐστ. ἐν Βίβ. Κωνστ. 1. 28-30, κ. ἀλλ.—
λάθουρον παρ' Ἰω. Χρυσ., λάθωρον παρὰ τῷ Σωφομεῶ.
λάβδα, τό, ἄκλ., = λάμβδα. Ἄριστοφ. Ἐκκλ. 920 (κατὰ τὸν
Σχολ.), Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 37, Πλάτ. Κρατ. 431C, 435A, Ἄριστ.
π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 4, 6, πρὸλ. Ἀθην. 453D.
λαβδακίω, λαβδακισμῶς, ἴδε ἄνωτ. Λ λ. ἐν ἀρχῇ.
λαβδο-ειδής, ἴς, = λαμβδο-, Πολυδ. Β', 37, Δ', 133.
λαβδόμια, τό, σχῆμα ὡς τὸ τοῦ Α, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 16.
λαβῆ, ἡ, (λαβεῖν) ὡς καὶ νῦν, πᾶν δι' οὐ πίνει τις τὴν «χε-
ρούτι», λαβάν τῷ εἴφρος. Ἐχων Ἀλκαῖ. 33, πρὸλ. Δημ. 819.
25, κτλ. λαβαὶ ἀμφιστομοί, ἐπὶ ποτηρίῳ, Σορ. Ο. Κ. 473, πρὸλ.
Ἄριστοφ. Εἰρ. 1258. II ὡς πυκτευτικός ὄρος, μέρος τῆς πύσης
τις, «πύσιμον», συγν. ἐν χρέσι· ἐπὶ μεταρ. σημασ., βελτίων οὐκ
ἔστιν ἐν μάχῃ, λ. πῶγωνος Ἀλέξανδρ. παρὰ Πλουτ. 2. 180I,
πρὸλ. Πλουτ. Θησ. 5 ὡσπερ ἀθλητής λ. ζητεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαδ.
5. III. μεταρ., λαβῆ, εὐκαιρία, περίστασις κατάλληλος, ὡς ἐν
τῇ Lat. ansam quaerere, μὴ μεθῆς τὸν ἄνδρ'. ἐπειδὴ οὐκ
λαβῆν δέδωκεν Ἄριστοφ. Ἰππ. 841· λ. γὰρ ἐνδεδωκας αὐτοῖ.
847, πρὸλ. ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 671, Δημ. 1420. 9· ὡς ἀπαξ παρ-
έδωκεν λ. Ἄριστοφ. Νερ. 551· λ. παρέχων Πλάτ. Πολ. 544B·
λ. ἀποδίδωσιν ἡμῖν ὁ λόγος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682E· λ. παρα-
δίδοναι εἰς ἔλεγχον Πλουτ. Κικ. 20· λ. ἦν προσήκει ἐλλιμι-
μένος, συλληπθεῖς καὶ στερεῶς κρατούμενος, ὁ αὐτ. ἐν 2. 78B, ἔνθα
ἴδε Wyttenh.—οὕτως ἐν τῷ πληθ., τὰς ὁμοίας.. λαβὰς λα-
βεῖν Αἰσχύλ. Χο. 498· ἔς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλλήλυθας Πλάτ.
Φαιδρ. 236B· τὰ μαθήματα φαῖη τις ἂν λαβὰς εἶναι φιλο-
σοφίας Ἐσνοκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 452D, πρὸλ. Διογ. Α. 4. 10· ἐν λα-
βαῖσι εἶναι ἢ γενέσθαι, πίνονται ἀμοιβαίως ἐκ τοῦ πληθόν, ἐπὶ
παλαιστών, Πλουτ. Εὐμ. 7., 2. 979A· εἰς λαβὰς ἦκειν ὁ αὐτ.
ἐν Λουκούλ. 3· ἐπὶ ῥήτορος, ἀφύκτους [δεῖ εἶναι] τὰς λ. Διον.
Ἄλ. π. Δημ. 18, πρὸλ. 20· λαβὰς ἀντιλογίας διδόναι, εὐκαι-
ρίας πρὸς ἀναίρεσιν, ὁ αὐτ. π. Σουθ. 15· ὡσαύτως ἐπὶ φιλικῆς ἐνο-
χίας, φιλικαὶ λ. Πλουτ. 2. 860B. IV. προσβολὴ ἀσθενείας,
Γαλην. Λεξ. Ἰππ. V. τὸ λαμβάνειν, δέχσθαι, ἐν ἀργύρῳ
λαβῆ Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 935.
λαβῆν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ λαβεῖν.—λαβῆσι, Ἐπικ. γ' ἐν ὑποτ.
ἄορ. τοῦ λαμβάνω.
λαβίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ λαβίς, μικρὰ λαβίς, ἐστύμπεδις,
Διοσκ. 1. 84.
λαβιδῶν, λαμβάνω διὰ λαβίδος, πιάνω, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1.
53—εὐνογίχῳ ἴππον, Βυξ.
λάβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ λαβῆ, «χερούτι», Στράβ. 540.
λαβίς, ἴδος, ἡ, = λαβῆ, «χερούτι», Γαλην. 2. 704· λαβῆ εἰ-
φρου, Ἐτυμολ. Μέγ. 594. 9. II. ἐνεργ., πρᾶγμα τι ὅπερ κρα-
τεῖ, πίνειν ὄηλ., 4) ἐμβρουλοῦς, Ἰππ. 687. 7. 2) πει-
ρήνη, πόρη, Πολυδ. 6. 23, 11. 3) ψαλὶς πρὸς καθαρισμὸν τῶν
λύχνων καὶ λαμπάδων, κηροψάλιδον, Ἐδδ. [Ἐξοδ. ΑΖ', 23, Ἀριθμ.
Δ', 9].
λάβρα, ἡ, ἀδίκιμος τύπος τοῦ λαύρα.
λαβρ-ἀγορεύω, = λαβροστομέω, Ἡούχ.
λαβρ-ἀγόρης, ου, ὁ, ὁ κομπορρῶμων, Ἰλ. Ψ. 479.
λαβράζω, = λαβρευομαι. Νικ. Ἀλεξ. 160, Τρέτζ. ὡσαύ-
τως = λαβροόμαι. Λυκόφρ. 260.
λαβράκιον [ρα], τό, ὑποκορ. τοῦ λάβραξ, Ἄντιφ. ἐν Φι-
λότιμ. 2, Ἄμφι ἐν Φιλεταίρῳ 2.
λαβράκτης, ου, ὁ, = λαβραχόρης, Πρατίνος 5.
λάβραξ, ἄκος, ὁ, (λάβρος) ἀεργάτος τις θαλάσσιος ἰχθύς, «λα-